Dosarul nr. 3-1194/2023, 2-23068717-12-3-13052023

HOTĂRÂRE
în numele Legii

07 februarie 2025 municipiul Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Centru)

în componență:

președintele ședinței, judecătorul Viorica Dodon

grefierul Alina Roman

cu participarea:

reprezentantei reclamantului, avocata Natalia Găină

reprezentantei pârâtului, Iulia Grossu

examinând în ședință închisă cauza în procedura contenciosului administrativ la acțiunea depusă de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea refuzului și obligarea la emiterea actului administrativ de admitere a solicitării,

c o n s t a t ă

La data de 13 mai 2023 ***** a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea refuzului și obligarea la emiterea actului administrativ de admitere a solicitării.

În motivarea acţiunii reclamantul indică că prin decizia nr. ***** din ***** Direcției azil şi integrare i-a respins cererea de azil, decizia fiindu-i comunicată la 18 aprilie 2023.

Reclamantul indică că nu este de acord cu această decizie, o consideră ilegală şi pasibilă anulării.

Specifică că s-a născut la *****, în *****, de naționalitate este *****și de religie *****. A venit în Republica Moldova în 2022 cu scopul de a solicita azil.

Menționează cu privire la întoarcerea sa în țara de origine că aceasta este exclus din motiv că nu se simte în siguranță pe teritoriu acesteia din următoarele motive. Referitor la plecarea sa din țara de origine menționează că a plecat din ***** în anul 2018 cu scopul de a ajunge în SUA. A plecat din țara de origine în urma urmăririlor ilegale, amenințărilor şi actelor ilegale comise de Serviciul *****de Securitate *****asupra sa. Referitor la aceste acţiuni ale Serviciului *****de Securitate declară că au început în urma opiniei sale politice împotriva sistemului de guvernământ alături de *****. A depus cerere de azil politic în SUA, unde i-a fost acordată protecție internațională, însă, a prezentat doar o copie a documentului de identitate temporar al solicitantului de azil emis de SUA. În timp ce se afla pe teritoriul *****, intenționat i-au fost puse substanțe narcotice în casa în care locuia, ca mai apoi să fie făcute percheziții de către organele de drept şi să-i fie intentat dosar penal pentru deținerea substanțelor narcotice. A fost reținut în iunie 2020, ulterior, eliberat de instanţa de judecată. La iscarea invaziei ruse în Ucraina, a fost nevoit să părăsească teritoriul Ucrainei şi să traverseze frontiera Ucraineană, iar în Moldova a fost reținut.

Consideră că emiterea unei decizii de refuz a unei protecții pe teritoriul Republicii Moldova este inadmisibilă.

Prin prisma art. 17, 42, 48 din Legea privind azilul, reclamantul declară că în decizia contestată lipsește atât cercetarea tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil, cât şi întemeierea autorităților competente pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât şi pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine, care este obligatorie în virtutea prevederilor art. 48 al Legii nr. 270.

Totodată, reclamantul, făcând referire la prevederile art. 3, 5, 6, 7, 10, 17, 20, 21, 36, 39, 189, 206 Cod administrativ, art. 6 alin. (1) lit. a)-c), 56 lit. a)-f) din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, învederează că prin noțiunea de azil se înţelege o instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție, recunoscându-i statutul de refugiat şi acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic, iar beneficiar de protecție internațională este cetățeanul străin sau apatrid căruia i s-a recunoscut statutul de refugiat sau i s-a acordat protecție umanitară. Prin urmare, se atestă că pentru admiterea cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil şi decizia sa de a fugi din țară, motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție, de faptele relevante referitoare la țara de origine, de declarațiile şi documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire Ia faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări

grave la întoarcere în țara de origine iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

Din motivarea deciziei de respingere observă că Direcția azil şi apatridie a IGM al MAI nu a efectuat o verificare minuțioasă a cererii sale de oferire a unei protecții pe teritoriul Republicii Moldova.

Reclamantul ***** cere anularea deciziei Direcției azil şi integrare a Biroului migrație şi azil al MAI nr. ***** din *****; obligarea Direcției azil şi integrare, să-i acorde azil pe teritoriul Republicii Moldova, statutul de refugiat.

La data de 29 iunie 2023 Inspectoratul General pentru Migrațiune a depus referință, prin care indică că ***** a declarat că s-a născut la data de ***** în *****, este de naționalitate *****şi este *****. În susținerea identității sale, solicitantul nu a prezentat la Direcția azil şi integrare (în continuare Direcție) nici un document de identitate, pe motiv că pașaportul acestuia a fost pierdut, iar documentele pe care le deținea asupra sa eliberate de autoritățile Statelor Unite ale Americii sunt la conducerea Penitenciarului-13, deoarece la data depunerii cererii de azil acesta se afla deținut în Penitenciarul-13, iar până la moment acestea nu au fost prezentate la Direcție.

La data de 03 martie 2022 solicitantul s-a adresat cu o cerere de azil în Republica Moldova. În cadrul interviului, solicitantul a declarat că a plecat din ***** în anul 2018 cu scopul de a ajunge în Statele Unite ale Americii şi a manifesta voința de a solicita azil în virtutea temerii de a-i fi pusă viața în pericol pe motive politice în *****. Solicitantul a declarat că a plecat din țara de origine în urma urmăririlor ilegale, amenințărilor şi actelor de violență comise de către Serviciul *****de Securitate *****asupra sa. Referitor la aceste acţiuni ale Serviciului *****de Securitate, solicitantul de azil a declarat că au început în urma exprimării opiniei sale politice împotriva regimului de guvernământ alături de *****. A relatat că participa la manifestațiile organizate împotriva regimului de guvernământ şi critica activ regimul încă din anul 2016, când s-a alăturat mișcării „*****”. În acest sens, solicitantul a depus cerere de azil în Statele Unite ale Americii, unde după declarațiile dânsului i-a fost acordată protecție internațională, însă acesta a prezentat la Direcție doar o copie a documentului de identitate temporar al solicitantului de azil emis de autoritățile Statelor Unite ale Americii.

Solicitantul a declarat că în iunie 2020 a plecat din Statele Unite ale Americii în ***** cu scopul de a-şi vizita părinții. Aflându-se pe teritoriul *****, în urma restricțiilor impuse de situația pandemică provocată de Covid-19, au fost anulate toate zborurile spre Statele Unite ale Americii, unde acesta urma să ajungă. În timp ce se afla pe teritoriul *****, solicitantul a declarat că intenționat i-au fost puse substanțe narcotice în casa în care locuia, ca mai apoi să fie făcute percheziții de către organele de drept şi să-i fie intentat un dosar penal pentru deținerea substanțelor narcotice. Solicitantul a menționat că a fost reținut în iunie 2020 timp

de doua zile, ulterior, eliberat condiționat de instanţa de judecată şi i-a fost aplicată măsura de arest la domiciliu timp de două luni. Solicitantul știind că îl așteaptă un proces de judecată inechitabil, a părăsit teritoriul ***** în octombrie 2020 ilegal, ajungând în Ucraina, unde s-a aflat până în martie 2022. La iscarea invaziei ruse asupra Ucrainei, din motive de siguranță, acesta a fost nevoit să părăsească teritoriul Ucrainei şi să traverseze frontiera moldo-ucraineană, unde a fost reținut şi plasat în arest în Penitenciarul nr. 13 Chişinău, unde a solicitat azil.

Potrivit notei Serviciului de Informație şi Securitate nr. 25/1081 din 18 aprilie 2022 se indică faptul precum că ***** prezintă pericol pentru securitatea sau ordinea publică a Republicii Moldova (este anunțat în căutare internațională, pentru săvârșirea infracțiunii de circulație ilegală a drogurilor).

În conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind azilul, statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie şi găsindu-se în afara țării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Reținând prevederile art. 45 din Legea nr. 270/2008 privind azilul şi Potrivit pct. 51 din Manualul UNHCR privind proceduri şi criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, a specificat că la evaluarea acestui element, s-au luat în considerație aserțiunile solicitantului de azil, potrivit cărora nu dorește să revină în țara de origine din considerent că se teme pentru viața personală şi că nu este de acord cu ideologia partidului de guvernământ.

Specifică că este de asemenea necesar să se evalueze declarațiile făcute de solicitant. Însă, declarațiile solicitantului nu pot fi considerate în abstract, ci trebuie analizate în contextul unor situaţii concrete, iar cunoașterea condițiilor din țara de origine a solicitantului este indispensabilă.

La evaluarea acestui element, a fost luat în considerare faptul că solicitantul de azil nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enumerate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo apreciază, că nu rezultă existența unei temeri bine întemeiate. De asemenea, dânsul nu a identificat nici un motiv imperios de temere. Totodată, analizând motivele invocate de către solicitantul de azil ceea ce ține de motivul părăsii țării de origine şi solicitării azilului, unde s-a conchis că acesta nu a individualizat nici o temere rezonabilă, fapt ce duce la concluzia de neimpunerea examinării

elementului dat.

Prin prisma prevederilor pct. 83 şi 84 din Manualul referitor la proceduri şi criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 şi a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, Inspectoratul la evaluarea persecuției a ținut cont de faptul că solicitantul nu a oferit suficiente detalii şi probe care ar confirmă faptul că dânsul se afla în vizorul autorităților de stat şi este considerat ca o persoană care prezintă pericol pentru ordinea publică a statutului. Tot în acest context invocă că solicitantul de azil nu a individualizat nici o acţiune care ar fi îndreptată asupra sa, ce ar prezenta un pericol pentru viața personală. Dânsul a relevat în cadrul interviului despre o temere faţă de condamnarea în țara sa de origine.

Din cele relatate, concluzionează că temerea solicitantului de azil cu privire cererea de azil nu este întemeiată din punct de vedere subiectiv şi obiectiv. Astfel, din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție, mai mult ca atât s-a apreciat că solicitantul de azil nu a individualizat nici o temere faţă de țara de origine, fapt ce nu impune în continuare examinarea elementului de persecuție. S-a conchis că reclamantul se bucură de protecția autorităților naționale de stat şi acesta niciodată nu au întreprins careva măsuri împotriva reclamantului ce ar pune în pericol viața şi integritatea acestuia.

Concomitent indică că reclamantul nu a probat faptul că în privința sa au fost aplicate careva acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului; să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică şi psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; măsurilor legale, administrative, polițienești şi/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați; acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârşirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra; abuzuri şi acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva minorilor.

În context indică că nu a fost depistate careva încălcări grave a drepturilor fundamentale ale omului. Astfel, din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție, mai mult ca atât s-a apreciat că solicitantul de azil nu a

individualizat nici o temere faţă de țara de origine.

Luând în considerație cele menţionate, Inspectoratul General pentru Migrațiune solicită respingerea acţiunii înaintate de către ***** ca fiind nefondată şi ilegală.

Reprezentantul reclamantului în ședința de judecată a solicitat admiterea acţiunii în sensul formulat.

Inspectoratului General pentru Migrațiune a solicitat respingerea acţiunii înaintate de către ***** împotriva Direcției azil şi integrare ca fiind nefondată şi ilegală.

Examinând acțiunea, audiind părțile, studiind actele cauzei, raportând situația de fapt constatată în ședința de judecată la normele de drept material și procesual, instanța de judecată consideră că acțiunea este admisibilă, dar neîntemeiată, din următoarele motive.

Conform art. 20 alin. (1) şi alin. (2) din Constituția R.M., (1) orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanţelor judecătoreşti competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile şi interesele sale legitime. (2) Nici o lege nu poate îngrădi accesul la justiţie.

Conform art. 53 alin. (1) din Constituția R.M., persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Conform art. 114 din Constituția R.M., justiția se înfăptuiește în numele legii numai de instanţele judecătoreşti, acestea urmează să dispună de plenitudinea prerogativelor procesuale pentru soluţionarea justă a cauzei, fără a exista limitări nejustificate în acțiunile ce urmează a fi întreprinse, astfel încât la realizarea scopului final hotărârea judecătorească să nu devină una iluzorie.

Conform art. 10 Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public. Decizia autorității publice privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate prin activitatea administrativă ilegală este un act administrativ individual.

Noțiunea de „act administrativ” este reglementată în legislația națională, cât și în Rezoluția (77)31 Cu privire la protecția individului față de actele autorităților administrative, adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1997, statuează că actul administrativ este o manifestare juridică unilaterală de voință, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorități publice în vederea organizării executării sau executării în concret a legii, actul administrativ desemnează orice măsuri individuale sau decizii luate în cadrul

exercitării autorității publice, susceptibile de a afecta direct drepturile, libertățile sau interesele persoanelor fizice sau juridice și care nu este un act îndeplinit în cadrul exercitării unei funcții judiciare.

În conformitate cu art. 191 alin. alin. (1)-(3) Cod administrativ, (1) cu excepţia cazurilor prevăzute la alin. (2) şi (3), judecătoriile soluționează în fond toate acțiunile în contencios administrativ.

În conformitate cu art. 192 alin. (2) Cod administrativ, în judecătorii acțiunile în contencios administrativ se examinează de judecători specializați.

În conformitate cu art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanţa verifică din oficiu dacă sânt întrunite condiţiile pentru admisibilitatea unei acţiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acţiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

În conformitate cu art. 208 alin. (1) și alin. (3) Cod administrativ, (1) în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

În conformitate cu art. 209 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Conform art. 60 alin. alin. (1), (3) și (5) Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, (1) după intervievarea solicitantului de azil, în baza informației pregătite de Direcția azil şi integrare, şeful acestei direcții emite una din următoarele decizii:

a) recunoașterea statutului de refugiat;

b) acordarea protecției umanitare;

c) respingerea cererii de azil.

(3) Orice decizie a Direcției azil şi integrare privind cererea de azil se comunică de îndată solicitantului în scris, prin comunicare directă sau prin trimitere poștală la ultima lui adresă declarată. La solicitare, se eliberează către ÎCNUR o copie de pe decizie.

(5) În cazul respingerii cererii de azil, în decizie se indică dreptul şi termenul în care solicitantul de azil poate ataca, precum şi obligația de a părăsi teritoriul Republicii Moldova la expirarea termenului de 15 zile de la data rămânerii irevocabile a deciziei privind respingerea cererii sale de azil.

Conform art. 61 alin. (1) Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, deciziile Direcției azil şi integrare privind cererile de azil

pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ fără respectarea vreunei proceduri prealabile.

Prin hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii nr. 555/25 din 27 noiembrie 2018 și nr. 584/27 din 11 decembrie 2018 s-a dispus specializarea sediilor Judecătoriei Chișinău și au fost aprobate listele judecătorilor specializați conform sediilor Judecătoriei Chișinău.

Prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 28/3 din 23 ianuarie 2024 s-a dispus specializarea sediilor Judecătoriei Chișinău și au fost aprobate listele judecătorilor specializați după cum urmează:

- în materie penală (cauze penale, contravenționale și ce ține de activitatea judecătorului de instrucție) – sediile Buiucani și Ciocana.

- în materie civilă (cauze civile, contencios administrativ și insolvabilitate) – sediile Centru, Râşcani și Botanica (central).

În privința condițiilor de admisibilitate, instanța de judecată constată că Direcția azil și integrare a Biroului migrație și azil a emis decizia nr. decizia nr. ***** din ***** de respingere a cererii de azil a lui *****, decizia fiindu-i comunicată la data de 18 aprilie 2023.

La data de 13 mai 2023 ***** a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea refuzului și obligarea la emiterea actului administrativ de admitere a solicitării.

Analizând circumstanțele speței în raport cu normele legale citate, instanța de judecată constată că reclamantul a respectat termenul de depunere a acțiunii în instanța de judecată competentă, din care motive, instanța constată că acțiunea este admisibilă.

Referitor la fondul cauzei instanța de judecată constată următoarea stare de fapt și de drept.

Potrivit prevederilor art. 19 alin. (3) Constituției Republicii Moldova, dreptul de azil se acordă şi se retrage în condiţiile legii, cu respectarea tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte.

Conform art. 20 Cod administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

În conformitate cu art. 189 alin. (1) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

În contextul pretențiilor deduse instanța de judecată reține că art. 3 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, definește următoarele noțiuni pertinente:

azil – instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție, recunoscându-i statutul de refugiat şi acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic;

cerere de azil – manifestare de voință, exprimată în scris sau oral în fața autorităților competente, din care să rezulte că se solicită o formă de protecție pe teritoriul Republicii Moldova;

persoane strămutate – străini nevoiți să-şi părăsească țara sau regiunea de origine, care nu se pot întoarce în condiții de siguranță datorită situației ce persistă în acea țară sau regiune şi care se pot încadra în domeniul de aplicare a art. 1 (A) din Convenția de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951 sau altor instrumente naționale ori internaționale prin care se acordă protecție internațională, în special:

a) persoane care au părăsit zone de conflict armat sau de violență endemică;

b) persoane care sânt expuse vătămărilor grave în sensul art. 45 sau care au fost victime ale încălcărilor sistematice sau generalizate ale drepturilor lor;

procedură de azil – totalitate a actelor şi acțiunilor îndeplinite, precum şi activităților desfășurate de autoritățile competente, în vederea acordării unei forme de protecție pe teritoriul Republicii Moldova;

solicitant sau solicitant de azil – străinul care a depus o cerere de azil, nesoluționată încă prin decizie irevocabilă;

statut de refugiat – formă de protecție, recunoscută de Republica Moldova, a cetățeanului străin sau apatridului care întrunește condiţiile prevăzute în Convenția privind statutul refugiaților, încheiată la Geneva la 28 iulie 1951, precum şi în Protocolul privind statutul refugiaților din 31 ianuarie 1967;

țară de origine – țară al cărei cetățean este străinul sau, dacă acesta deţine multiple cetățenii, fiecare țară al cărei cetățean este, iar în cazul apatridului, țara în care acesta îşi avea domiciliul legal şi obişnuit.

Conform art. 16 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, în condiţiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

Conform art. 17 alin. (1) Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie şi găsindu-se în afara țării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Conform art. 19 Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condiţiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Conform art. 42 alin. alin. (1) și (2) Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, (1) la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt şi de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere.

(2) La soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, (1) cererile de azil sânt examinate în mod individual, obiectiv şi imparțial de către un personal calificat, care cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul.

(2) La examinarea cererii se vor lua în considerare informațiile precise şi actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situației lui personale.

(3) Motivele de acordare a unei forme de protecție, în condiţiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiției de refugiat şi aflării în una din situaţiile pentru care se acordă protecție umanitară.

(4) Cererile de acordare a protecției temporare se examinează în conformitate cu art.38^1–38^5.

Conform art. 44 Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sânt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sânt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sânt considerate coerente şi plauzibile şi nu sânt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Conform art. 45 Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, (1) actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sânt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a).

(2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică şi psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești şi/sau judiciare care sânt discriminatorii sau care sânt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva minorilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Conform art. 48 Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât şi pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine. O temere bine întemeiată de persecuție sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acţiuni exercitate de solicitant după părăsirea țării de origine, în special, în cazul în care s-a stabilit că acțiunile respective constituie expresia şi continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în țara de origine.

Conform art. 63 alin. (2) lit. a) Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, cererea de azil este considerată evident nefondată dacă solicitantul a făcut declarații incoerente, contradictorii, puțin plauzibile sau

insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a fost supus unor persecuții.

Instanța de judecată reține că prin noțiunea de azil se înțelege o instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție, recunoscându-i statutul de refugiat și acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic. Astfel, se constată că pentru admiterea cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

De asemenea, se impune necesitatea stabilirii dacă solicitantul implicat s-ar afla personal în pericol de a fi supus persecuției în țara în care s-ar reîntoarce, existența unui sistem organizat de violări evidente ale drepturile omului într-o țară neconstituind un motiv suficient pentru a stabili că o persoană ar fi expusă pericolului de persecuție.

Instanța de judecată constată că ***** s-a născut la data de ***** în *****, este de naționalitate *****și este *****.

În susținerea identității sale, solicitantul nu a prezentat la Direcția azil şi integrare (în continuare Direcție) nici un document de identitate pe motiv că pașaportul acestuia a fost pierdut, iar documentele pe care le deţinea asupra sa eliberate de autoritățile Statelor Unite ale Americii sunt la conducerea Penitenciarului-13, deoarece la data depunerii cererii de azil acesta se afla deținut în Penitenciarul-13, iar până la moment acestea nu au fost prezentate la Direcție.

La data de 03 martie 2022 solicitantul s-a adresat cu o cerere de azil în Republica Moldova. În cadrul interviului, solicitantul a declarat că a plecat din ***** în anul 2018 cu scopul de a ajunge în Statele Unite ale Americii şi a manifestat voința de a solicita azil în virtutea temerii de a-i fi pusă viața în pericol pe motive politice în *****. Solicitantul a declarat că a plecat din țara de origine în urma urmăririlor ilegale, amenințărilor şi actelor de violență comise de către Serviciul *****de Securitate *****asupra sa. Referitor la aceste acţiuni ale Serviciului *****de Securitate, solicitantul de azil a declarat că au început în urma exprimării opiniei sale politice împotriva regimului de guvernământ alături de *****. Acesta a relatat că participa la manifestațiile organizate împotriva regimului de guvernământ şi critica activ regimul încă din anul 2016, când s-a alăturat mișcării „*****”. În acest sens, solicitantul a depus cerere de azil în Statele Unite ale Americii, unde după declarațiile dânsului i-a fost acordată protecție internațională, însă, acesta a prezentat la Direcție doar o copie a documentului de identitate temporar al solicitantului de azil emis de autoritățile Statelor Unite ale Americii. În iunie 2020 solicitantul a declarat că a plecat din Statele Unite ale

Americii în ***** cu scopul de a-şi vizita părinții. Aflându-se pe teritoriul *****, în urma restricțiilor impuse de situația pandemică provocată de Covid-19, au fost anulate toate zborurile spre Statele Unite ale Americii, unde acesta urma să ajungă. Solicitantul a declarat că în timp ce se afla pe teritoriul *****, intenționat i-au fost puse substanțe narcotice în casa în care locuia, ca mai apoi să fie făcute percheziții de către organele de drept şi să-i fie intentat un dosar penal pentru deținerea substanțelor narcotice. A menționat că a fost reținut în iunie 2020 timp de doua zile, ulterior eliberat condiționat de instanţa de judecată şi i-a fost aplicată măsura de arest la domiciliu timp de două luni. Știind că îl așteaptă un proces de judecată inechitabil, a părăsit teritoriul ***** în octombrie 2020 ilegal, ajungând în Ucraina, unde s-a aflat până în martie 2022. La iscarea invaziei ruse asupra Ucrainei, din motive de siguranță, acesta a fost nevoit să părăsească teritoriul Ucrainei şi să traverseze frontiera moldo-ucraineană, unde a fost reținut şi plasat în arest în Penitenciarul nr. 13 Chişinău unde a solicitat azil.

Potrivit notei Serviciului de Informație şi Securitate nr. 25/1081 din 18 aprilie 2022, ***** prezintă pericol pentru securitatea sau ordinea publică a Republicii Moldova (este anunțat în căutare internațională, pentru săvârșirea infracțiunii de circulație ilegală a drogurilor).

În speță, instanţa de judecată reiterează că conform art. 49 alin. (1) Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, solicitantul nu are nevoie de protecție internațională dacă într-o regiune din țara sa de origine nu se justifică temerea bine întemeiată de persecuție sau riscul real de a fi supus unor vătămări grave şi dacă se poate aștepta în mod rezonabil ca solicitantul să rămână în acea regiune. Deci, solicitantul putea să rămână în țara sa de origine găsind un refugiu în pe teritoriul țării.

Pentru a aprecia declarațiile solicitantului ca fiind credibile, acestea trebuie să fie coerente pertinente şi plauzibile. În urma evaluării examinării mențiunilor declarate de către solicitant de azil s-au constat contradicții. Totodată, străinul a avut posibilitatea să prezinte dovezi în sprijinul celor afirmate în procedura administrativă de azil așadar acestea nu au fost aduse la cunoștință la Direcția azil şi apatridie. În contextul dat, se învederează prevederile Manualului indicat anterior, care la pct. 195 prevede că în primul rând trebuie ca faptele semnificative ale cazului individual să fie prezentate de solicitantul însuși. Potrivit pct. 196 ca principiu juridic general, cel care poartă răspunderea principală pentru prezentarea dovezilor este persoana care înaintează cererea. Conform pct. 197, cu toate acestea, îngăduința față de o astfel de posibilă lipsă de dovezi nu înseamnă ca declarațiile nesusținute de dovezi trebuie neapărat acceptate ca fiind adevărate.

Potrivit art. 31 alin. (1) lit. (a) şi (c) în care este stabilit că solicitantul de azil trebuie să prezinte toate elementele relevante ale cererii sale de azil: declarații şi toate documentele existente... , să depună eforturi pentru a-şi susține declarațiile

prin orice dovezi care îi stau la dispoziţie şi să ofere explicații prin care să justifice lipsa dovezilor, remarcăm faptul că reclamanta nu a oferit dovezi şi nici explicații. Astfel, se atestă că reclamantul nu a respectat prevederile art. 31 alin. (1) lit. (a) şi (c) Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008.

Subsidiar, reclamantul este obligat să depună eforturi pentru a-şi susține declarațiile prin orice dovezi care îi stau la dispoziţie şi să ofere explicații prin care să justifice lipsa dovezilor, or, la caz, reclamantul nu a oferit dovezi şi nici explicații. Astfel, cererea de azil depusă este evident nefondată conform art. 63 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, ce precizează că solicitantul de azil a făcut declarații insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a fost supus unor persecuții. Nu are nici un motiv de temere, mai mult ca atât, s-a apreciat că declarațiile străinei sunt incoerente, neplauzibile, irelevante şi contradictorii pe cazul său. Totodată, solicitantul nu a fost credibil când a invocat motivul în cererea sa de azil. Respectiv, recurgerea abuzivă la procedura obținerii oricărei forme de protecție internațională există în toate cazurile în care, reclamanta fără a oferi o explicație plauzibilă, a depus o cerere cu scopul evident de a prelungi termenul de ședere pe teritoriul Republicii Moldova.

Totodată, se menționează că solicitantul de azil nu întrunește condiţiile necesare pentru recunoașterea statului de refugiat conform art. 17 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270/2008. Aşadar, se reţine că conform Directivei 2011/95/ue a Parlamentului European şi a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condiţiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară şi la conţinutul protecției acordate, care potrivit art. 10 alin.(2) prevede că, atunci când se evaluează dacă un solicitant este îndreptățit să se teamă că va fi persecutat, este indiferent dacă posedă efectiv caracteristica legată de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice care stau la originea persecuției, atât timp cât o astfel de caracteristică îi este atribuită de agentul de persecuție.

În conformitate cu art. 47 Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, agenți de persecuție sau vătămări grave sunt: a) statul; b) partidele sau organizațiile care au sub control statul sau o parte importantă din teritoriul statului; c) agenții neguvernamentali, în cazul în care se poate demonstra că agenții menționați la lit. a) şi b), inclusiv organizațiile internaționale, nu pot sau nu doresc să acorde o protecție împotriva persecuției sau a vătămărilor grave în sensul art. 47^1.

Potrivit art. 47^1 Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, (1) protecția împotriva persecuției sau a vătămărilor grave poate

fi asigurată numai de către: a) stat; b) partide sau organizații, inclusiv organizații internaționale care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia, cu condiția ca acestea să fie dispuse şi în măsură să ofere protecție în conformitate cu alin.(2).

(2) Protecția împotriva persecuției sau vătămărilor grave trebuie să fie efectivă şi să nu aibă un caracter temporar. Aceasta se acordă, în general, atunci când agenții menționați la alin.(1) iau măsuri rezonabile pentru a împiedica persecuția sau vătămările grave, atunci când dispun de un sistem juridic eficient care să permită descoperirea, urmărirea penală şi sancționarea acțiunilor ce constituie o persecuție sau o vătămare gravă şi atunci când solicitantul are acces la o astfel de protecție.

Mai mult, potrivit pct. 65 din Manualul referitor la proceduri şi criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 şi a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, agenți ai persecuției, în mod normal, persecuția este legată de acțiunile autorităților unei țări. Ea poate emana, de asemenea, de la părți ale populației ce nu respectă standardele stabilite de legile țării respective. Unul din cazuri poate fi intoleranța religioasă, ce duce la persecuție, într-o țară altfel laică, unde unele fracțiuni ale populației nu respectă credințele religioase ale celorlalți. Acolo unde actele grave de discriminare sau altele infracționale sunt comise de populația locală, acestea pot fi considerate ca persecuție dacă sunt tolerate cu bună știință de autorități sau dacă autoritățile refuză, sau se dovedesc incapabile să ofere o protecție adecvată.

În urma celor relatate, instanța concluzionează că, în speță, nu sunt suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de azil să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin. (1) şi alin. (2) din legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

În conformitate cu prevederile art. 1A din Convenția de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților şi art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova nu sunt aplicabile în cazul dat.

În conformitate cu prevederile art. 42 (rolul activ) din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, la soluționarea cererilor de azil autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt şi de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere. Astfel, a fost analizată şi posibilitatea acordării protecției umanitare în conformitate cu art. 19 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în tara sa de origine, ar fi

supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înţelege prezența uneia din următoarele situaţii a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă şi individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situaţii de conflict armat internațional sau intern.

Analizând existența unei condamnări la pedeapsa capitală sau existența pericolului execuției, în baza afirmațiilor solicitantului din nota de interviu, a fost conchis faptul că solicitantul de azil nu este expus unui risc serios de a fi condamnat la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, aceasta nesăvârșind nici o infracțiune pentru care să fie urmărită de către autorități.

Din analiza vătămărilor grave de tortură sau tratamente ori pedepse inumane sau degradante, în conformitate cu Convenția împotriva torturii şi altor pedepse şi tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York la 10 decembrie 1984, ratificată de Republica Moldova la data de 31.05.1998, termenul „tortură” desemnează orice act prin care se provoacă unei persoane, cu intenție, o durere sau suferințe puternice, de natură fizică sau psihică, în special cu scopul de a obține, de la această persoană sau de la o persoană terță, informații sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană l-a comis sau este bănuită că l-a comis, de a o intimida sau de a face presiune asupra unei terțe persoane, sau pentru orice alt motiv bazat pe o formă de discriminare, oricare ar fi ea, atunci când o asemenea durere sau suferință sunt provocate de către un agent al autorităţii publice sau orice altă persoană care acționează cu titlu oficial, sau la instigarea sau cu consimțământul expres sau tacit al unor asemenea persoane. Analizând declarațiile solicitantei, dânsa nu a fost supusă unor astfel de tratamente, el părăsind țara de origine, din alte considerente.

Analizând riscul serios de amenințări grave şi individuale, la adresa vieții sau integrității corporale a unui civil, urmare a violenței generalizate în situaţii de conflict armat intern sau internațional, din cele relatate se atestă că solicitantul nu are nici un impediment de a reveni în țara a cărei cetățenie o are şi care poate să solicite protecția țării a cărui este cetățean. Ori de câte ori, protecția națională are prioritate faţă de protecția internațională.

Suplimentar, potrivit art. 19 din Legea nr. 270/2008, protecția umanitară se acordă străinului care nu întrunește condiţiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3), astfel încât se atestă faptul că reclamanta era obligat să demonstreze prin probe pertinente şi convingătoare că

viața dumnealui în caz de reîntoarcere în țara de origine, se află în pericol. De altfel, se reţine că solicitantul de azil nu a invocat careva argumente palpabile sau probe veridice care să demonstreze că la reîntoarcerea sa în țara de origine există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile şi convingătoare.

Circumstanţele expuse de solicitant nu impun obligativitatea de acordare solicitantului de azil şi a protecției umanitare, după cum consideră eronat acesta, sunt prezente circumstanțe care împiedică acordarea oricărei forme de protecție internațională.

Totodată, solicitantul de azil nu întrunește condiţiile necesare pentru recunoașterea statului de refugiat conform art. 19 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270/2008. De asemenea, s-a concluzionat că solicitantul de azil nu a fost constrâns să părăsească țara sa într-un mod forțat.

Drept concluzie, poate fi apreciat faptul că situația din țara de origine al solicitantului de azil nu prezintă un pericol atât pentru viața cât pentru şi securitatea acestuia în cazul întoarcerii în țara de origine. Luând în considerare informaţia din țara de origine a solicitantului de azil, s-a apreciat că nu au fost găsite informații referitoare la existența unor schimbări în situația din țara, care ar pune în pericol viața şi libertatea persoanei în cauză şi de asemenea, nu au fost găsite rapoarte care ar înregistra unele încălcări grave ale drepturilor omului. Astfel, autoritatea publică pârâtă corect a constatat că reclamantul nu întrunește condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare.

Raportând dispozițiile legale aplicabile speței la circumstanțele de fapt constatate, instanța de judecată conchide că nu se întrunesc temeiurile legale pentru acordarea azilului reclamantului în contextul în care reclamantul nu a justificat iminența persecutării sale în țara de origine pe principii stabilite de lege pentru acordarea azilului din partea unor agenții de persecuție sau vătămări grave, după cum acestea sunt definite de art. 47 al privind azilul în Republica Moldova şi, iminent, existența unei temeri bine întemeiate a reclamantei de a fi persecutat sau existența riscului real de a fi supus unor vătămări grave în țara de origine. În speță nu au fost întrunite condițiile art. 44 Legea privind azilul în Republica Moldova, astfel, instanța de judecată conchide că nu există temeiuri pentru interpretarea dubiilor în beneficiul reclamantului.

Instanța constată că solicitantul de azil nu a întâmpinat nici un obstacol din partea autorităților de stat din țara de origine, mai mult, reclamantul nu a individualizat nici o acţiune întreprinsă împotriva sa ce i-ar pune în pericol viața sau integritatea corporală, în defavoarea solicitantului de azil fiind conchis faptul că acesta a oferit o informație destul de generală privind temerea sa individuală. La fel, se reține că temerea invocată de solicitant nu este întemeiată şi nu există o

probabilitate reală că în cazul întoarcerii în țara de origine, viața şi integritatea corporală a acestuia să fie puse în pericol, or, nu au fost prezentate suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de azil să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin. (1) şi alin. (2) Legea privind azilul în Republica Moldova.

În acest sens, instanța de judecată consideră relevantă practica Curţii Europene pentru Drepturile Omului stabilită în cauza Vilvarajah şi alții contra Regatului Unit (respingerea unor solicitanți de azil din Sri Lanka spre țara lor de origine), că nici Convenția, nici Protocoalele acesteia nu consacră un drept la azil politic. Totuși, în asemenea circumstanțe, o simplă posibilitate de rele tratamente nu antrenează în sine o violare a art. 3.

Reieșind din cele enunțate, instanța constată că decizia contestată privind respingerea cererii de azil a lui ***** este legală și întemeiată, or, reclamantul nu a probat faptul că a fost supus persecuției în țara de origine.

Evaluând starea de fapt și de drept constatată în ședința de judecată, instanța de judecată respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată în contenciosul administrativ privind anularea deciziei nr. ***** din *****, în situația în care, pârâtul prin argumentele și probele anexate la materialele cauzei a demonstrat în ședința de judecată legalitatea actului contestat, iar reclamantul nu a invocat în susținerea poziției sale probe pertinente, concludente și utile, care în ansamblul lor ar dovedi necesitatea anulării actului administrativ contestat.

În conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. f), art. art. 231, 232 Cod administrativ, art. art. 236, 238-240 Cod de procedură civilă, instanța de judecată

h o t ă r ă ş t e

Se respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea Deciziei Direcţiei azil şi integrare nr. ***** din ***** cu privire la respingerea cererii de azil și obligarea la emiterea actului administrativ privind acordarea azilului pe teritoriul Republicii Moldova, statutul de refugiat.

Hotărârea este cu drept de apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Râşcani).

Președintele ședinței,
judecătorul Viorica Dodon